

Dit artikel is verschenen in en geschreven voor het tijdschrift [Juridisch up to Date](#). Het artikel is met veel aandacht en zorgvuldigheid geschreven, maar bevat informatie van algemene aard. Juridisch advies is echter altijd maatwerk. Wint u dus altijd deskundig juridisch advies in. (Lees onze disclaimer).

Jutd 2017/0102 Actuele ontwikkelingen op goederen- en faillissementsrechtelijk terrein

Jutd 2017/0102 d.d. 08-09-2017

Auteur(s): mr. dr. F.A. van Tilburg, werkzaam bij Van Iersel Luchtman advocaten, mr. H.J.M. van Dal, werkzaam bij Van Iersel Luchtman advocaten, mr. J.P.W. Geven, werkzaam bij Van Iersel Luchtman advocaten.

Inleiding

In dit artikel staan de recente ontwikkelingen ten aanzien van wetgeving en jurisprudentie op het gebied van goederen- en faillissementsrecht centraal. Ook wordt aandacht besteed aan ander nieuws dat samenhangt met deze rechtsgebieden. In deze bijdrage worden de ontwikkelingen besproken van de periode eind februari 2017 tot medio augustus 2017. Bij de bespreking van jurisprudentie wordt een beknopte samenvatting gegeven van de meest relevante uitspraken in deze periode.

Wetgeving

Het wetgevingsprogramma Herijking Faillissementsrecht boekt op sommige onderdelen goede vooruitgang, maar stuit op andere delen op serieuze hobbels. Hieronder volgt een overzicht van de laatste stand van zaken (per medio augustus 2017).

Wet versterking positie curator

Het wetgevingsprogramma omvat drie pijlers: de fraudepijler, de reorganisatiepijler en de moderniseringspijler. Tot de fraudepijler behoren drie wetsvoorstellen, te weten de Wet civielrechtelijk bestuursverbod, de Wet herziening strafbaarstelling faillissementsfraude en de Wet versterking positie curator. Inmiddels zijn deze alle drie in werking getreden (Stb. 2016, 153, Stb. 2016, 154 en Stb. 2017, 124). De Wet versterking positie curator vormt het sluitstuk. Deze wet is op 21 maart jl. door de Eerste Kamer aangenomen en per 1 juli in werking getreden. Daarmee is dit deel van de herijking van het faillissementsrecht afgerond.

Met de Wet versterking positie curator wordt allereerst de informatiepositie van de curator versterkt. De informatie- en medewerkingsplichten van de gefailleerde, de bestuurders en derden worden verruimd. Zo zal bijvoorbeeld ook een accountant verplicht kunnen worden om administratie van de failliet aan de curator ter beschikking te stellen. Daarnaast krijgt de curator een nieuwe taak: hij/zij moet onregelmatigheden onderzoeken, signaleren en soms zelfs daarvan melding maken of aangifte doen bij de bevoegde instanties. Er is veel te doen over deze nieuwe taak. De kritiek richt zich er onder andere op dat er tot op heden geen financieringsmogelijkheden zijn voor de extra inspanningen van de curator die met de nieuwe taak gepaard gaan.

Wet continuïteit ondernemingen I (WCO I)

Tot de reorganisatiepijler van het wetgevingsprogramma behoren de WCO I, II en III. Hierin gaat het om het voorkomen van onnodige faillissementen van bedrijven, het versterken van de mogelijkheden voor voortzetting van rendabele bedrijfsactiviteiten en het faciliteren van een goede afwikkeling van faillissementen (Kamerstukken II 2016/2017, 33 695, nr. 14).

De WCO I, die de zogenaamde pre-pack van een wettelijke basis voorziet, ligt bij de Eerste Kamer. De behandeling van het wetsvoorstel is aangehouden in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJEU) in de FNV c.s./Smallsteps zaak. Deze zaak ging over de toepassing van richtlijn 2001/23 - inzake overgang van ondernemingen - bij pre-pack-procedures. De minister ging er voornamelijk vanuit dat richtlijn 2001/23 niet van toepassing is in geval van een doorstart in faillissement waarbij de WCO I correct is toegepast. Het HvJEU heeft in zijn hierna nog te bespreken uitspraak van 22 juni jl. (C-126/16) echter geoordeeld dat de door de richtlijn gegarandeerde werknemersbescherming behouden blijft in een pre-packsituatie. Dit lijkt vergaande consequenties te hebben voor de levensvatbaarheid van de pre-pack. Na de zomer komt de minister met een reactie.

Wet continuïteit ondernemingen II (WCO II)

De WCO II voert de mogelijkheid tot het algemeen verbindend verklaren van een buiten faillissement gesloten akkoord in. Op dit moment kan deelname aan een buitengerechtelijk akkoord slechts in uitzonderlijke gevallen worden afgedwongen. Het wetsvoorstel verruimt de mogelijkheid van gedwongen deelname.

In februari gaf de minister nog aan ernaar te streven het wetsvoorstel spoedig voor advies naar de Afdeling advisering van de Raad van State te zenden (Kamerstukken II 2016/2017, 33 695, nr. 14). Volgens de wetgevingskalender is het voorstel echter nog steeds in voorbereiding.

Wet continuïteit ondernemingen III (WCO III)

De WCO III richt zich op de voortzetting van de onderneming ná faillissement. Het voorstel zal verschillende maatregelen bevatten die erop gericht zijn de curator beter in staat te stellen om het faillissement op een doelmatige wijze af te wikkelen en op die manier de schade voor alle betrokkenen bij het faillissement zoveel mogelijk te beperken (Kamerstukken II 2016/2017, 33 695, nr. 14). Voor de voortzetting van de onderneming cruciale leveranciers kunnen bijvoorbeeld onder omstandigheden worden verplicht om door te blijven leveren (zoals nu al het geval is bij nutsleveranciers).

Dit wetsvoorstel is nog in voorbereiding.

Wet modernisering faillissementsrecht

Het doel van de Wet modernisering faillissementsrecht is om de faillissementsprocedure te moderniseren, om daarmee de afwikkeling van een faillissement transparanter en efficiënter te maken. Het voorstel bevat daartoe verschillende maatregelen. Deze zien onder andere op het bevorderen van het gebruik van digitale hulpmiddelen, het verbeteren van de informatievoorziening voor schuldeisers, het aanscherpen van de uiterste termijn waarbinnen vorderingen moeten worden ingediend en het beperken van de mogelijkheden tot verlate indiening van de vorderingen.

Het wetsvoorstel is op 15 juni bij de Tweede Kamer ingediend (Kamerstukken II, 2016/2017, 34 740, nr. 2).

Wet bestuur en toezicht rechtspersonen

Dit wetsvoorstel beoogt een duidelijke algemene regeling te geven voor aansprakelijkstelling van bestuurders en commissarissen in geval van faillissement. Het toepassingsgebied van de huidige aansprakelijkheidsregeling wordt uitgebreid naar andere rechtspersonen. Het wetsvoorstel is

aanhangig bij de Tweede Kamer. Op 9 september 2016 is het verslag uitgebracht (Kamerstukken II, 2015/2016, 34 491, nr. 5).

Rechtspraak

Vordering leegstandschade in faillissement

Als een huurder faillieert, heeft de curator op grond van artikel 39 Fw de bevoegdheid om de huur op te zeggen tegen een termijn van ten minste drie maanden. Een verhuurder kan dan worden geconfronteerd met leegstandschade over de periode waarvoor de huurovereenkomst oorspronkelijk was afgesloten. In eerdere arresten heeft de Hoge Raad de regels voor de vergoeding van dergelijke leegstandschade uiteengezet. Uit de arresten Aukema q.q./Uni-Invest (HR 14 januari 2011, JOR 2011, 101) en Romania Beheer (HR 15 november 2013, JOR 2014, 27) volgt dat de verhuurder zich niet tot de boedel kan wenden. Hoewel een (contractuele) verplichting van de huurder tot vergoeding van leegstandschade niet nietig is, kan deze vordering op geen enkele wijze ten laste van de boedel worden gebracht.

Als de verhuurder van een derde (bijvoorbeeld een bank) de garantie heeft gekregen dat de huurverplichting wordt voldaan, waaronder ook leegstandschade, dan heeft de opzegging door de curator daar geen invloed op, tenzij anders is afgesproken. Als de derde deze garantie nakomt richting de verhuurder, heeft de derde mogelijk een regresvordering op de gefailleerde huurder. Deze kan echter evenmin ten laste van de boedel worden gebracht. In HR 17 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:278, JOR 2017, 117 (Hansteen/Verwiel q.q.) heeft de Hoge Raad de regels nog eens op een rijtje gezet. In deze casus stond niet ter discussie dat de verhuurder gerechtigd was de leegstandschade onder de bankgarantie te claimen. Bijzondere omstandigheid was dat de curator niet verhinderde dat de garant vervolgens verhaal nam op de boedel. Dit terwijl de Hoge Raad aangeeft dat een vordering tot leegstandschade op geen enkele wijze ten laste van de boedel kan worden gebracht. Maar nu dat door de curator in de concrete casus niet was aangevochten, had de verhuurder zich op de garantie mogen beroepen. De verhuurder is dan ook niet ongerechtvaardigd verrijkt ten laste van de boedel.

Uit de overwegingen van de Hoge Raad volgt dat op het uitgangspunt dat een vordering tot vergoeding van leegstandschade op geen enkele wijze ten laste van de boedel kan worden gebracht, geen uitzondering geldt voor regresvorderingen van derden, wettelijk of contractueel, die de leegstandschade aan de verhuurder hebben vergoed.

Pluraliteit van schuldeisers blijft vereist voor faillietverklaring

In deze zaak had de schuldeiser een arbitraal vonnis in handen, op grond waarvan een vordering van ruim € 2 miljoen op de schuldenaar vaststond. Vanwege executieproblemen vraagt de schuldeiser het faillissement van de schuldenaar aan. De rechtbank heeft het faillissementsverzoek afgewezen omdat niet is gebleken van meerdere schuldeisers. Er is dan geen sprake van een pluraliteit van schuldeisers. Het hof heeft de uitspraak van de rechtbank bekrachtigd.

Op 24 maart 2017 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat hij vasthoudt aan zijn vaste rechtspraak dat voor het uitspreken van een faillietverklaring vereist is dat de schuldenaar meer dan één schuldenaar heeft. Het is niet voldoende dat de schuldenaar heeft opgehouden te betalen (ECLI:NL:HR:2017:488).

De voor een faillietverklaring geldende eis dat summierlijk blijkt van een steunvordering, vindt volgens de Hoge Raad zijn rechtvaardiging er in dat het faillissement ten doel heeft het vermogen van de schuldenaar te verdelen onder zijn gezamenlijke schuldeisers. Het strookt niet met dat doel dat een schuldenaar failliet wordt verklaard die slechts één schuldeiser heeft. De Hoge Raad verwijst ook naar het wetgevingsprogramma Herijking Faillissementsrecht waarin hetzelfde doel als uitgangspunt wordt genomen en waarin het pluraliteitsvereiste niet ter discussie wordt gesteld.

Verplichting opruimen afvalstoffen door curator

Op 31 maart 2017 deed de Hoge Raad uitspraak over de plicht voor curatoren om zaken op te ruimen (ECLI:NL:HR:2017:563). De failliete vennootschap had afvalstoffen opgeslagen op een opslaglocatie. Na het faillissement gaven de curatoren aan de exploitant van de opslaglocatie (niet zijnde de eigenaar) aan dat zij de overeenkomst voor wat betreft deze opslag niet gestand zullen doen. Op grond van artikel 37 lid 1 Fw bestaat voor curatoren de mogelijkheid om overeenkomsten niet gestand te doen en dus de daaruit voortvloeiende verbintenissen niet na te komen. Dit leidt tot een concurrente vordering in het faillissement. De wederpartij heeft in dat geval ook de bevoegdheid om de overeenkomst te ontbinden. Ook dan resteert alleen een concurrente vordering wegens tekortschieten in de nakoming van de overeenkomst. Op grond van de wet ontstaat alleen een boedelschuld als sprake is van een opzegging op grond van artikel 39 of 40 Fw. Uit de faillissementswet volgt daarnaast dat boedelschulden die schulden zijn die een onmiddellijke aanspraak geven jegens de faillissementsboedel hetzij ingevolge de wet, hetzij omdat zij door de curator in zijn hoedanigheid zijn aangegaan, hetzij omdat zij een gevolg zijn van een handelen van de curator in strijd met een door hem in zijn hoedanigheid na te leven verbintenis of verplichting. Dit volgt uit HR 19 april 2013, JOR 2013, 22 (Koot Beheer/Tideman q.q.). In dat arrest heeft de Hoge Raad ook geoordeeld dat dit niet betekent dat een ontruimingsverplichting na de beëindiging van de huur geen boedelschuld kan zijn. Op grond van eerdere rechtspraak (HR 9 juni 2006, NJ 2007, 21 (Smit/Van Hees q.q.)) kan een verhuurder verlangen dat de curator de tot de boedel behorende zaken uit het gehuurde verwijderd.

In deze casus verzoekt de exploitant van de opslaglocatie de curatoren om de afvalstoffen van het terrein te verwijderen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat de exploitant, ook al is hij geen eigenaar van het terrein, maar waarvan hij als exploitant wel een exclusief gebruiksrecht heeft, in beginsel ook het recht heeft om van de curatoren verwijdering van die zaken te verlangen. Een exclusief gebruiksrecht omvat volgens de Hoge Raad immers doorgaans de bevoegdheid om zich te verzetten tegen een storing in het genot van de zaak waarop het gebruiksrecht betrekking heeft. Een curator is dan ook gehouden de zaken te verwijderen, tenzij hij stelt en bij tegenspraak bewijst dat de wederpartij daarop uit hoofde van haar rechtsverhouding met de eigenaar van het terrein geen aanspraak kan maken.

Wetenschap van benadeling bij faillissementspauliana en rechtsverwerking

Wanneer door een curator een rechtshandeling wordt vernietigd met een beroep op de faillissementspauliana van artikel 42 Fw, dan moet onder andere worden aangetoond dat sprake is van wetenschap van benadeling. In het arrest ABN Amro/Van Dooren q.q. III (HR 22 december 2009, JOR 2011, 19) heeft de Hoge Raad geoordeeld dat hiervan sprake is indien ten tijde van de handeling het faillissement en een tekort daarin met redelijke mate van waarschijnlijkheid waren te voorzien voor zowel de schuldenaar als degene met of jegens wie de schuldenaar de rechtshandeling verrichtte.

Deze maatstaf geldt ook indien de rechtshandeling wordt verricht in het kader van een poging om door een reorganisatie het faillissement af te wenden. In de casus die ter beoordeling voorlag in HR 7 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:635, JOR 2017, 213 (Jongepier q.q./Rabobank c.s.) was in het kader van een reorganisatie een overwaarde-arrangement afgesloten. Om de vraag te beantwoorden of het overwaarde-arrangement met een beroep op de pauliana kon worden vernietigd, had het hof geoordeeld dat de schuldeiser en schuldenaar redelijkerwijs niet hoefden te begrijpen dat een faillissement onafwendbaar was en dat niet gezegd kan worden dat de reorganisatie gedoemd was te mislukken. Volgens de Hoge Raad heeft het hof daarmee een onjuiste maatstaf gehanteerd. De Hoge Raad oordeelt dat de maatstaf uit ABN Amro/van Dooren q.q. III gebruikt moet worden.

Daarnaast was aan de orde of de curator zijn recht had verwerkt om een beroep te doen op de faillissementspauliana, omdat hij uitlatingen zou hebben gedaan op basis waarvan dat recht hem niet langer toe zou komen. De Hoge Raad verwijst naar HR 11 november 2016, JOR 2017, 2 (Bab al-Mustaqbal Real Estate/Curaçao Cordial c.s.). Voor het aannemen van rechtsverwerking is nodig dat de rechthebbende zich heeft gedragen op een wijze die naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onverenigbaar is met het vervolgens geldend maken van zijn recht of bevoegdheid. Er moet sprake zijn van bijzondere omstandigheden op grond waarvan bij de wederpartij het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat de rechthebbende, in dit geval de curator, zijn aanspraak niet meer geldend zal maken, of waardoor de positie van de wederpartij onredelijk verzwaaard of benadeeld zou worden indien het recht of de bevoegdheid alsnog geldend wordt gemaakt. De Hoge Raad oordeelt dat zonder nadere motivering niet valt in te zien dat de curator in dit geval met zijn uitlatingen zijn recht zou hebben verwerkt om het overwaarde-arrangement te vernietigen. De omstandigheid dat in eindgesprekken met (oud-)bestuurders bepaalde uitlatingen zouden zijn gedaan door de curator en dat de curator daarna bijna anderhalf jaar zou hebben laten verstrijken voordat hij een beroep deed op de pauliana, is daarvoor niet voldoende.

Adviesrecht Ondernemingsraad in een faillissement

Op 2 juni 2017 heeft de Hoge Raad uitspraak gedaan in een zaak in het faillissement van de DA Retailgroup B.V. (ECLI:NL:HR:2017:982, JAR 2017, 172). De DA Retailgroup werd eind 2015 failliet verklaard. De curator heeft de activa vervolgens verkocht aan NDS. NDS had echter niet het hoogste bod gedaan. Maar volgens de curator lag aan de acceptatie van het bod mede de werkgelegenheid ten grondslag. De curator had echter geen advies gevraagd aan de Ondernemingsraad ("OR").

De OR heeft op grond van artikel 26 WOR beroep ingesteld bij de Ondernemingskamer tegen het besluit tot de activa-overdracht. Volgens de OR had de curator bij de afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet tot het besluit van verkoop aan NDS kunnen komen. De Ondernemingskamer heeft het beroep van de OR afgewezen en geoordeeld dat het adviesrecht van artikel 25 WOR in beginsel niet geldt in faillissement en dat voor de toepasselijkheid daarvan ten minste vereist zou zijn dat de curator de onderneming voortzet.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van de Ondernemingskamer en geeft aan dat indien de verkoop van activa in het faillissement plaatsvindt in het kader van een voortzetting of doorstart van (delen van) de onderneming door een andere entiteit, waarbij het vooruitzicht bestaat van behoud van arbeidsplaatsen, een daarop gericht besluit wél adviesplichtig is op grond van artikel 25 lid 1 WOR. Daarbij is de kanttekening gemaakt dat de voorschriften van de WOR niet in alle

gevallen verenigbaar zijn met het faillissement en de curator ze dus niet of niet volledig kan toepassen. De curator mag ook afwijken van de formele vereisten die in artikel 25 WOR worden gesteld als de omstandigheden dat vereisen. De curator en de OR moeten zich ten opzichte van elkaar gedragen zoals door de redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd om daarmee de doeleinden van de WOR te verwezenlijken.

De Hoge Raad geeft daarbij aan dat het adviesrecht van artikel 25 WOR in beginsel niet ziet op (besluiten tot) verkoop van goederen op de voet van artikel 176 Fw en op (besluiten tot) ontslag van werknemers op de voet van artikel 40 Fw, ook niet als dit tot gevolg heeft dat de onderneming wordt beëindigd. Deze handelingen van de curator zijn gericht op liquidatie van het vermogen, en die bevoegdheid heeft hij op grond van de Faillissementswet. De belangen van werknemers die worden beschermd door het adviesrecht in de WOR, moeten dan wijken voor de belangen van de schuldeisers bij een voortvarende en voor de boedel zo voordelig mogelijke afwikkeling. In geval van een voortzetting van de activiteiten of een doorstart is nu duidelijk dat dit anders ligt.

Rechten van werknemers bij een pre-pack

Het HvJEU heeft op 22 juni jl. een belangrijke uitspraak gedaan met betrekking tot de bescherming van werknemers. In de zaak tussen FNV c.s. en Smallsteps (de partij die de activiteiten van de failliete kinderopvangorganisatie Estro overnam) werden door het HvJEU vragen van de rechtbank Midden-Nederland beantwoord (HvJEU 22 juni 2017, C-126/16 ECLI:EU:C:2017:489, JOR 2017, 217).

De vragen hadden betrekking op de positie van de werknemers van het failliete Estro (Rb Midden-Nederland 24 februari 2016, JOR 2016, 147). De activa van Estro werden verkocht aan Smallsteps nadat sprake was geweest van een pre-pack. Bij een pre-pack wordt in het zicht van een faillissement door de rechtbank een beoogd curator aangesteld.

Concreet gingen de vragen over de uitleg van richtlijn 2001/23/EG die betrekking heeft op het behoud van de rechten van werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen. Deze richtlijn biedt bescherming aan werknemers indien sprake is van een overgang van onderneming. Deze werknemers gaan in beginsel - met behoud van hun rechten - mee over naar de nieuwe onderneming. De richtlijn maakt echter een uitzondering in geval van faillissementen. Artikel 5 lid 1 bepaalt dat de artikelen 3 en 4, die de bescherming betreffen, niet van toepassing zijn op een overgang van onderneming als de vervreemder verwickeld is in een faillissementsprocedure of een soortgelijke procedure met het oog op de liquidatie van het vermogen, waarbij de vervreemder onder toezicht staat van een bevoegde overheidsinstantie (bijvoorbeeld een curator).

De vraag was of ook bij een pre-pack de uitzondering geldt van artikel 5 lid 1, of dat bij een pre-pack de bescherming van werknemers moet worden gehandhaafd. In het geval van Estro was een beoogd curator benoemd om de mogelijkheden van een doorstart te onderzoeken. Het idee daarvan is dat de beoogd curator de handelingen kan voorbereiden die onmiddellijk na de faillietverklaring moeten worden verricht om de voortzetting van de onderneming te verwezenlijken. Volgens het HvJEU is de situatie van een pre-pack anders dan een "normale" faillietverklaring. Het Hof oordeelt dat als de overgang van een onderneming plaatsvindt na faillietverklaring in de context van een vóór de faillietverklaring voorbereide en onmiddellijk daarna uitgevoerde pre-pack, de bescherming van werknemers zoals opgenomen in artikel 3 en 4 van de

richtlijn behouden blijft. Het Hof heeft daaraan toegevoegd dat in dat verband niet relevant is dat de pre-pack tevens de maximalisatie van de opbrengst van de overdracht voor alle schuldeisers van die onderneming beoogt.

De consequentie hiervan kan zijn dat de doorstarter in een faillissement na een pre-pack geacht kan worden alle werknemers te hebben overgenomen. Dit kan ook gevolgen hebben voor andere faillissementen (en de doorstarters in die faillissementen) die vooraf zijn gegaan door een pre-pack. In de zaak tussen FNV c.s. en Smallsteps is het nu wachten op het oordeel van de rechtbank Midden-Nederland naar aanleiding van de uitspraak van het HvJEU. Deze uitspraak heeft al tot veel reacties geleid in de literatuur. Vanwege het hiervoor besproken wetsvoorstel WCO I houdt dit onderwerp ook de wetgever bezig. De vraag is of deze uitspraak meebrengt dat een met een pre-pack voorbereid faillissement niet langer levensvatbaar zal zijn, omdat de eventuele doorstarter alle werknemers zal moeten overnemen. Na een "normale" faillietverklaring heeft de doorstarter die verplichting immers niet. Voor een uitgebreid artikel over deze uitspraak verwijzen wij naar het artikel van mr. M. Otto in de vorige Juridisch up to Date (2017-0099).

Actualiteiten

In de eerste helft van 2017 zijn er 2.438 faillissementen uitgesproken. Hiermee is een duidelijke daling in het aantal faillissementen zichtbaar ten opzichte van dezelfde periode in 2016: toen werd van 3.250 natuurlijke personen en bedrijven het faillissement uitgesproken. In de tweede helft van 2016 was dat al een lager aantal met 2.702 nieuwe faillissementen.

Hieronder wordt kort ingegaan op de meest in het oog springende faillissementen en ontwikkelingen vanaf februari tot medio augustus van dit jaar.

Witteveen

Op 25 juli jl. viel het doek voor Witteveen Mode B.V. ("Witteveen"). Opvallend aan dit faillissement is dat het verzoek tot faillietverklaring is gedaan door de Belastingdienst. Witteveen heeft de aanvraag waarschijnlijk niet zien aankomen; een week voor de uitspraak werd er nog een nieuw filiaal geopend. Het faillissement betreft 98 Nederlandse filialen, waar in totaal 400 man personeel werkzaam was. De winkels zijn na datum faillissement open gebleven om de kansen op een eventuele doorstart zo groot mogelijk te houden. Medio augustus liet de curator in een persbericht weten dat er daarna nog 72 winkels open konden blijven. De webshop is wel gesloten door de curator, maar eerdere bestellingen via de website worden nog afgerond.

In het persbericht vermeldde de curator tevens dat er gesprekken zijn met diverse kandidaat-kopers om een doorstart te bewerkstelligen.

The Phone House

The Phone House zag zich in februari van dit jaar genoodzaakt om haar eigen faillissement aan te vragen. De omzet stond volgens The Phone House de laatste jaren onder druk wegens sterke concurrentie, dalende vergoedingen van telecomproviders voor het aanleveren van klanten en regelgeving van de AFM die het 'gratis' aanbieden van telefoons bij abonnementen beperkte. In het faillissement vallen 69 winkels en webshops. Kort na het faillissement, in maart, waren er al 16 failliete winkels verkocht. De franchisewinkels, zo'n 74 winkels, vallen niet in de failliete boedel. De franchisenemers mogen ondanks het faillissement van The Phone House gebruik blijven maken van de merknaam The Phone House. Ook hebben zij de domeinnamen van de website gekocht.

Door het faillissement van The Phone House zijn ruim 850 banen verloren gegaan.

Eigenaar van The Phone House is Relevant Holdings. Ondanks eerdere berichtgeving in de media valt een andere vennootschap van Relevant Holdings, te weten iCentre, een zelfstandig verkoper van Apple-producten, niet in het faillissement. Deze vennootschap stond echter - mede door het faillissement van The Phone House - wel onder druk. iCentre is inmiddels overgenomen door Amac.

Rouwservice Nederland

Het uitvaartbedrijf Rouwservice Nederland ("Rouwservice") en haar dochtervennootschap Rouwservice Rijnmond en Drechtsteden en zustermaatschappij Bogra zijn failliet verklaard in juni. De vennootschappen hielden zich met name bezig met het vervoer van overledenen en de productie van uitvaartkisten, waarvan Dela een van de grootste afnemers was. Alleen al bij Rouwservice werkten 250 mensen. In juli werd bekend dat Rouwservice en Bogra elk door een afzonderlijke partij werden overgenomen. Uit de berichtgeving bleek dat het de bedoeling was om 90% van het personeel van Rouwservice over te nemen.

Blokker

Blokker is niet failliet verklaard, maar wel veel in het nieuws geweest de afgelopen tijd. Ondanks vernieuwingen aan filialen verkeert Blokker volgens de berichten in de media en de meest recente jaarcijfers in financiële moeilijkheden met een verlies van 180 miljoen euro. In mei heeft Blokker laten weten dat er ruim 1.900 banen geschrapt worden en zo'n honderd Blokker- en Marskamer-filialen gesloten zullen worden. Verder verkoopt Blokker Holding haar dochtermaatschappijen Xenos, Big Bazar, Leen Bakker en Intertoys. Ten aanzien van de verkoop van Leen Bakker heeft Blokker Holding overeenstemming weten te bereiken met Gilde Equity Management, eigenaar van Kwantum. In de berichtgeving is nog niet gesproken over overeenstemming over de verkoop van Xenos, Big Bazar en Intertoys. Wel werd duidelijk dat Blokker Holding in 2017 nog vijftientig nieuwe Big Bazar-vestigingen opent.